

عنوان مقاله:

بازشناسی اصول هندسه ساز معماری سنتی در معماری معاصر ایران

محل انتشار:

سومین کنفرانس بین المللی معماری، عمران، شهرسازی، محیط زیست و افق های هنر اسلامی در بیانیه گام دوم انقلاب (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

مهدی سعدوندی - استادیار گروه معماری دانشگاه هنر اصفهان، ایران

مهسا محرابی - کارشناسی ارشد معماری دانشگاه هنر اصفهان، ایران

خلاصه مقاله:

هندسه یکی از پایه های معماری ایرانی و زمینه ساز نظم و ایستایی در ابنیه است. در گذشته، هندسه، از عواملی نشئت می گرفته و با عناصر و ویژگی هایی حضور خود را بارز می نموده است. با عبور از دوره سنتی و ورود مدرنیته به ایران، تغییراتی در شیوه ساخت و ساز و تفکر معماری پدید آمد که موجب تغییر در طراحی و نوع استفاده از هندسه به سبک گذشته شد؛ اصول هندسه سنتی از بنا حذف گردید و نگاه به آن جنبه نمادین پیدا کرد. در این پژوهش ضمن بررسی وجوه هندسی معماری سنتی، اعم از هندسه سازه های و هندسه هم نشینی، به بررسی دوره های معاصر ایران و سیر تغییر هندسه در آن پرداخته خواهد شد تا اشتراکات هندسی معماری سنتی و معماری معاصر مشخص گردد. به عبارتی سوال اصلی پژوهش این است که معماری معاصر از چه جنبه هایی به معماری سنتی توجه داشته است؟ بدین منظور، سه دوره معماری معاصر، به ترتیب بازه سالهای ۱۳۰۰ الی ۱۳۲۰، ۱۳۲۰ الی ۱۳۵۷ و ۱۳۵۷ تاکنون، مینا قرار داده شد و از هر دوره پنج معمار شاخص با دو اثر مورد بررسی قرار گرفتند تا سیر تغییرات هندسی آشکار شود. در نهایت با بررسی های انجام شده در هر دوره، مشخص گردید که در دوره های اول و دوم معماری معاصر، تکرار هندسه سنتی به صورت عینی و در دوره سوم بروز هندسه به صورت مفهومی و کیفی انجام شده است.

کلمات کلیدی:

هندسه، عوامل هندسه ساز، معماری سنتی، معماری معاصر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1958885>

